

1986-1987

Vad hände egentligen? Det forna Division I-laget Skövde IK var en av tre storfavoriter när Division II Södra A startade hösten 1986, men det var något som skulle visa sig väldigt svårt att leva upp till. Inte nog med att laget utan pardon, och egentligen helt utan chans, kastats ur Division I året innan; SIK föll som en gråsten genom elva andra lag i Division II året därpå. En klassisk och mycket ovanligt förekommande degradering. För SIK var det dessutom lite märkligt då laget egentligen inte brandskattats särskilt hårt spelarmässigt från säsongen 1984/1985 då laget kvalade sig kvar i Division I.

Visst, några spelare lämnade givetvis hål efter sig om man ser över hela treårsperioden; Jan-Allan Klang, Ulf Friberg och Anders Björklund hade lämnat hål efter sig, men samtidigt fanns den defensiva stommen kvar. SIK:s bristfälliga ekonomi tillät dock inga kraftiga förstärkningar inför Division II-säsongen, dels för att helt enkelt förstärka spets och bredd, men även för att göra en reell satsning tillbaka till Division I.

Visst viskades det om en målsättning att nå tillbaka med en gång, men ju längre säsongen 1986/1987 led, desto mer avlägsen och realistisk kändes den. Men då kanske det var för sent? SIK fick börja strida för att behålla Division II-status, och det fanns ingen plan B för det.

MYCKET SOM GICK FEL

Vad gick fel då? Ja, det finns nog inget enkelt svar på det, och det finns ingen anledning att leta syndabockar. Stämningen i truppen var nämligen god enligt vittnesmål från spelarna själva, men truppens sammansättning var en avgörande faktor.

Kan det ha varit så att laget spelat med ett Division II-lag de två sista säsongerna i Division I? Hyste man inför Division II-säsongen lite för stora tankar om sig själv som individ, och tillsammans som grupp, att man var lite bättre än vad man egentligen var? Hur förberedd var återväxten i klubben egentligen på spel på en så hög nivå som Division I? Ulf Hanssons roll som tränare, var det Skövde IK:s bästa alternativ att i en utsatt position, och med en katastrofal säsong sportsligt bakom sig med endast sju poäng på 32 Division I-matcher, låta Hansson styra skutan vidare med allt att förlora? Eller hade han allt att vinna i tvåan? Hade en annan tränare med mer lokal anknytning kunnat göra något annorlunda?

Många av dessa frågor får vi aldrig svar på. Men med tanke på resultatet under säsong två är det nödvändiga frågor att ställa, och även att spekulera om svaren.

AKTIEBOLAG OCH ELITSERIESPELARE

Med tanke på den dåliga ekonomin som inte tillät några utsvävningar, trots att ordförande Lars-Gunnar Winterfeldt gärna pratade om att Skövde IK skulle bilda aktiebolag – som första förening i landet – och på så sätt låta supportrarna köpa B-aktier och ge Skövde IK en ekonomisk bas. En god tanke på många sätt, men när Winterfeldt i nästa intervju pratade om att man jagade spelare som spelat Allsvenskan året innan och att det var så gott som klart – vilket det aldrig blev – kändes det som att även ledningen i klubben svävade lite i det blå. Spelaren avslöjade till slut, av Skövdes lokala journalister; Lars Hellström. Hellström hade knappt tagit plats i MoDo, och kanske gick det att kalla honom för elitserie-spelare som Winterfeldt gjorde då han ingick i MoDo:s trupp 1984/1985, men då spelade laget i Division I och gick upp i Elitserien. Väl i Elitserien fick inte Hellström någon speltid. Han hamnade istället i Division I och Karlskrona IK, och gjorde succé där första året med 51 inspelade poäng (38 mål), och visst hade han kanske blivit en succé även i Skövde.

INGA HETA NYFÖRVÄRV

Nej, SIK fick nöja sig med det som bjöds ut lokalt. Mariestad spelade på en högre nivå och hade givetvis satt klorna i det bästa och SIK hade ingen chans att konkurrera. Mariestad ryckte också i backen Anders Nilsson, men där slog SIK i en tvärbroms och hotade med att Nilsson skulle bli ettårs-fall om han lämnade. Nilsson visade storhet och lojalitet efter att besvikelsen att få spela vidare i Division I lagt sig, och snörade på sig skridskorna i SIK för att få spela överhuvudtaget. Det kan inte ha varit den mest motiverade säsongen av den defensivt stabila backen i SIK-tröjan; en SIK-tröja som han dessutom lite skamligt fick bära nummer två på istället för sin trea han haft i sju raka säsonger... Nej, så behandlar man inte en trotjänare. Nilsson gick till Mariestad efter säsongen istället.

Klubbens sportsligt ansvariga gjorde ett annat klavertramp också då man missade chansen att värva tillbaka Anders Björklund, som verkligen ville tillbaka till SIK efter en säsong i Falu IF. Allt hängde på om SIK kunde fixa jobb till Björklund, och tittar man på vilka de övriga nyförvärven var undrar man om verksamheten gjorde några ansträngningar överhuvudtaget att stärka upp och bredda laget inför den knepiga uppgiften i Division II: Peter Gustavsson, 21 årig back från Mörrum, Dan Gustavsson, 25-årig back från Töreboda, Anders Jonsson, 22-årig forward från Tidaholm, och så då det enda nyförvärvet med riktiga spetskompetenser, Peder Åstemo, 33-årig SIK-ikon som hämtades hem från Skara IK (där Peder i Division III gjort 69 poäng för serievinnaren

Skara IK). Förvärvet av Åstemo var dock inte helt skrivet i sten förrän sent på försäsongen, och vi återkommer längre fram i texten till varför.

För Björklunds del slutade det med att när pressen ringde upp honom efter några veckors tystnad hade inte den allround-kunnige powerforwarden hört ett ljud från SIK och spelade istället vidare i Sätters IF jämte kompisen sedan juniortiden i Leksands IF, Roger Hellkvist.

SKARA IK TACKADE NEJ

Det hade kunnat blivit SIK:s lycka att Skara IK till slut tackade nej till sin nyvunna Division II-status, och SIK-ikonen Peder Åstemos val att inte vilja spela vidare i Division III ytterligare en säsong. Istället blev det för Åstemos del ett anticlimax i Skövde IK, att visserligen få spela på en högre nivå, och med sin moderklubb, men bara för att säsongen därpå spela i Division III igen... Dock går det inte att underskatta värdet för SIK att de hade Peder Åstemo i laget under dessa de mest turbulenta år i föreningen, då han betydde mycket för de unga spelare som ingick i den kommande generationsväxlingen, och sportsligt för laget då hans fart visserligen hade dämpats en aning, men där hans teknik och spelsinne kom till sin rätt och kunde med vältajmade passningar göra målskyttar av vem som helst i laget.

Tidaholms HC tog Skara IK:s plats - Tidaholm som kom tvåa efter Skara i Division III 1985/1986 med endast två förluster (mot Skara). Skara förlorade inte en match och innehöll en del SIK-profiler: tränaren Roland Matsson, backarna Tommy Ludvigsson och Björn Hult samt forwardsen Åstemo, Hans Adolfsson (som spelade back i Skara), Rolf Krantz, Kenneth Helle och Ulf Friberg. Dessa lotsade blivande storspelare i SIK som då var unga och lovande i Skara; Peter Cederqvist, Greger Bryntesson och Mikael Persson.

BACKAR ÖVERALLT

Medan Peder Åstemo drog fram sina kedjekamrater (spelade flest matcher ihop med Erik Johansson och Peter Knutsson som ytterforwards) till fina positioner i den interna poängligan med 25 assist (bäst i laget) hittar vi ändå den stora bristen i truppen det mest väsentliga; att göra mål. Åtminstone så här i retrospekt. Tittar man på truppen var det endast tre renodlade forwards som passerat 20-strecket inför säsongen; just Åstemo, Mats Jönsson och Anders Jonsson. Ulf Hansson försökte förtvivlat att hitta forwardsegenskaper hos mer eller mindre samtliga backar, och i efterhand kan man verkligen förstå hans frustration, men samtidigt blir listan nästan lite komisk:

- Till att börja med var **Erik Johansson** och **Peter Knutsson** omskolade backar som spelade forward från säsongen 1985/1986 – Ulf Hanssons första säsong. Erik gjorde alla matcher utom en som forward, Knutsson alla som forward.
- **Conny Andersson** hade provats som forward i uppstarten av 1985/1986, men avslutade den säsongen som back. 1986/1987 var han återigen forward. Jämte Erik Johansson var nog Conny den spelare som var mest allround och klarade konverteringen utan kvalitetstapp. Conny spelade alla matcher utom en som forward.
- **Tomas Kempe** inledde säsongen som den back han var, men de 14 sista matcherna fick han agera anfallare.
- **Patrik Rooth** provades som forward i omgång tre till omgång nio innan han fick kliva tillbaka i försvarsledet. Totalt åtta matcher som forward.
- Nye backen från juniorleden, **Patrik Sjölander**, fick två matcher som forward.
- **Arto Vesala** med sin berömda kanon från blå fick prova sina offensiva kvalitéer inte mindre än tio matcher, men kom inte till sin rätt riktigt.

I näst sista mötet med Tranås AIF strax före juluppehållet ställde SIK upp med elva utespelare som i grunden var backar, men SIK gick runt på endast två backpar; Ulf Månsson och Dan Gustavsson samt Anders Nilsson och Patrik Sjölander, allt för att få ihop tre hela kedjor (Knutsson, Åstemo, Christer Apell – Fredrik Isacson, Andersson, Kempe – Rooth, Erik Johansson, Vesala). Laget föll bara med 3–4 trots det, och det är en annan förklaring till att SIK till slut hamnade trea från slutet i tabellen och med ett Division III-kontrakt i handen...

NIO UDDAMÅLSFÖRLUSTER

Serien spelades som en rak serie över 33 matcher och nio av dessa slutade med uddamålsförlust för SIK, och det började redan i premiären borta mot IFK Bäckén (2–3), och det som sades om det resultatet var ungefär att det var ett olycksfall i arbetet. Det skulle visa sig komma betydligt fler olycksfall än så.

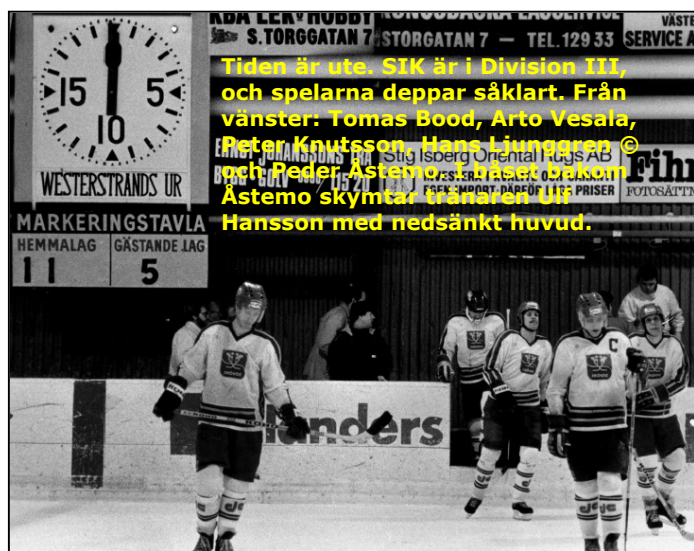
SIK förlorade med uddamålet mot IFK Bäckén (2–3), Borås HC (3–4 två gånger), Hanhals BK (6–7), Mjölby Södra IF (2–3), KBA 67 (1–2), Tranås AIF (3–4), Kungälv IK (4–5) och Gislaveds SK när det gällde som mest i sudden death (4–5). Hans Pettersson i GSK beseglade SIK:s öde 2.07 in i förlängningen efter att SIK slarvat i försvaret efter en annars heroisk insats mot Gislaved, som var en av favoriterna i serien med starka spelare som Roger Åhsberg (rutin från Elitserien med Frölunda) och Janne Bergstrand (rutin från Elitserien med HV 71). SIK hade då kvitterat till 4–4 efter 16.47

genom Conny Andersson – som gjorde sin absolut bästa match så långt i karriären – trots att Gislaved var snäppet bättre genom hela matchen. Det luktade samma bragdstämpel på det oavgjorda resultat som det hade kunnat bli som när Erik Johansson skyfflade in 5–3 i tom bur mot Mariestads BoIS säsongen innan och SIK då gick upp på kvalplats två poäng före IK Westmannia i näst sista omgången av Division I Östra.

Men vad tyst det blev i Billinge hov. Endast Pettersson och hans lagkamraters jublande när de stormade isen bröt tystanden, och hemmapubliken insåg att nu kunde det verkligen vara kört.

INTE ENS NÄRA

Inför sista omgången hade SIK alltså kunnat haft 25 poäng, ett efter

Nittorps IK som laget förlorat mot två omgångar tidigare efter en av säsongens mest mediokra insatser hemma i Billinge hov (1–5), men nu skiljde det två. Eftersom det var tvåpoängssystem krävdes vinst borta mot Hanhals BK. Det var inte ens nära. Hanhals hade ingenting att spela för och bjöd på gladhockey hemma i Kungsbacka inför sin hemmapublik, och vann komfortabelt med 11–5. SIK var

aldrig närmare än 6–3 efter att hemmalaget rivstartat och gjort 4–0 på SIK efter 12:30 i första perioden. Hanhals förstafemman dominerade matchen kraftigt och passade tyvärr på att spela ut ordentligt mot SIK som var i skriande behov av poängen.

Elitseriemeriterade (Leksand och Djurgården) backen Jan-Åke Danielsson anförde backkollegan Kent Rafors bakom kedjetriön John-Erik Eriksson, Pontus Herfors och Göran Eliasson. En rutinerad kvintett som tillsammans var 28 år äldre än SIK:s dito.

FÖRLORADE FEL MATCHER

Samtidigt förlorade Nittorps IK överraskande hemma mot KBA 67, men klarade ändå kontraktet två poäng före SIK, och med samma målkvot (-14), men fler gjorda mål. Om SIK hade vunnit med uddamålet hade en ny Division II-säsong legat framför föreningen. Istället blev det återförening med en ny gammal tränare och en framgångsrik, ettårig sejour i Division III.

Och det blev också startskottet till Skövde IK:s historiksidor. Läs mer om detta i sammanfattningen om 1987/1988.

SIK förlorade givetvis inte sin Division II-plats i näst sista och i sista omgången. Nej, laget gjorde för dåliga resultat mot lagen som till slut hamnade just framför dem i tabellen. Förlusten i premiären mot IFK Bäckén, till exempel, var dyrköpt då Bäckén hamnade fyra poäng framför SIK. SIK förlorade även den andra av tre möten med Göteborgslaget med klara 3–8. Nittorps IK borde passat laget bättre, men SIK kom inte underfund med lagets tempostarka, och anfallsglada hockey där kanadensarna Dan Brennan (forward) och Mike Kelly (back) anförde laget till seger i två av tre möten (1–5, 2–7). SIK förlorade också mot Kungälv IK (4–5), som också slutade fyra poäng före SIK i tabellen, efter att ha slarvat bort en 3–1-ledning.

Nej, mitten på åttiotalet var sannerligen inte SIK:s bästa tid.

Säsongen i siffror: http://skovdeik.se/files/summary/summering_1986_1987.pdf

TEXT: **Micke Därth**

FOTO: **SLA (Skaraborgs Allehanda)**